

NAPTÁR

Tavas

Eső után a fák
Leveleiről cseppként
Peregnek az álmok

Nyár

A bőröm alatt is
Érzem ahogy a lombokon
Át éget szét a nap

Ősz

Sárga levél hull
Le a fákról nem múlik
El a délután

Tél

Szél rázza a fákon
Az üres gallyakat zörög
A hús alatt a váz

1 NYÁRI DÉLELŐTT

olyan egyszerű ahogy a hőségben
végig- és keresztülcsorog a fény az
ablak előtt behúzott függöny ráncain
át annyira egyszerű ahogy az ide-oda
vetülő mintát újra meg újra mozdítja
el a légáram olyan nagyon egyszerű
és annyira bonyolult hogy nem lehet
belenyugodni hogy nincs több nincs
kevesebb nincs más ennyi van csak

1 NYÁRI DÉLUTÁN

a gorka-villából múzeum lesz amíg
nógrádverőcén egymásba torlódnak
a felhők és giergl kálmán szecessziós
lakából egy parasztházba költözik nem
olyan sokkal mellette meg kodolányi
nézi ahogy baktay indiántörzsének
nyomait a szemközti szigeten nővik
be a fák és a köztük hullámzó dunát
az ybl-féle támfal csak annyira tartja
meg hogy az emlékek motorcsónak
vonulását mint valami római ünnepet
el ne mossa egy gyors délutáni zápor